kinderen met hun ouders het veld op. Ze legden hun kleedjes uit en installeerden zich om te eten, terwijl de kinderen begonnen te vliegeren. Ze weten in het donker nauwelijk welke vlieger aan welke lijn zit. Ze snijden elkaar door maar van enig gedrein om hun verloren vlieger is geen sprake. Dat is toch de bedoeling! Het volksvliegeren schijnt zo elke dag op dit plein plaats te vinden!! We ruimen tussen de vele honderden kinderen met vliegers de lijnen en vliegers op en zoeken onze weg naar het onderkomen om de vliegers op te bergen. Hierna konden we nog geruime tijd genieten van de drukte.
Zaterdags doet de speaker mededeling dat er reeds zoveel publiek aanwezig is en nog zoveel mensen onderweg waren naar het vliegerfeest, dat hij het verzoek had gekregen te stoppen. Heel Bangkok zat verkeertechnisch vast! Er werd gelukkig niet gestopt!
Later kondigt de organisator aan dat de koning langs het vliegerveld naar zijn paleis zal rijden. Om half vier moeten alle vliegers daarom uit de lucht. Hieraan voldoen we natuurlijk respectvol. Half vier wordt vier uur. Dan komt de wonderlijke mededeling toch maar *zoveel* mogelijk vliegers de lucht in te brengen om even later te wijzigen dat het alleen op het veld het verst verwijderd van het paleis mag, maar niet hoger dan 50 m. Verwarring alom. Naar voren schuiven met de opgelaten vliegers veroorzaakt natuurlijk de nodige verwarringen! Even later zijn plotseling alle restricties weer voorbij zo begrijpen wij tenminste. Het weer blijft bonkerig.
Een jonge Indiër beheerst zich niet en maait met een vechtvlieger door het veld. Hij veroorzaakt forse schade. Een grote parafoil en een circoflex belanden in de bomen of op het dak van de onderkomens. Een trein wordt gedecimeerd. Zijn teamleider excuseert zich in alle toonaarden voor dit onbezonnen gedrag.
En het blijft warm, fut verwijderend warm.

In de vrije tijd buiten het vliegerfeest, doet men nieuwe ervaringen op en ziet men veel van de omgeving. Aan het einde van zo'n dag wisselen we ervaringen uit. Enkele van de gehoorde verhalen dreven boven.
Na een tweetal pogingen het paleis te bezoeken, dat telkens gesloten bleek te zijn, troffen we de derde maal het paleis open voor bezoek. Helaas mochten we er toen niet in omdat we geen lange broek droegen! Het zal wel even duren voor er een volgende gelegenheid is. We hebben het toen maar opgegeven.
Na een bezoek aan enkele bezienswaardigheden en China-town besloten we een taxi aan te roepen om naar het hotel te gaan. Aangezien conversatie bijna onmogelijk was, doordat er geen Engels werd verstaan, toonden we hem het kaartje met de route en het hoteladres er op. De prijs werd overeengekomen en rijden maar. Spoedig constateerden we dat hij niet de goede kant op ging. Dat probeerden we duidelijk te maken. Weer het route kaartje er bij toen bleek dat hij het zonder bril niet kon lezen. Hij wees op de bril van een van ons en kreeg de bril op zijn neus. Maar hij kon niet overweg met de dubbele focus. Eindelijk werd het, dachten we, hem duidelijk wat we wilden en reed hij weg maar vergat de bril terug te geven. Dat leidde tot vreemde capriolen. We zijn thuis gekomen met de bril op de juist neus!
Ik beëindig deze sfeertekening, waarin deels eigen ervaringen deels ervaringen van anderen vernomen, zijn opgetekend. Een vliegerfeest om nooit te vergeten en een blijvende herinnering.

John